

ститутите се реформиратъ така, щото влиянието на централната власт върху съдебните органи не само да бъде ограничено, но и да изчезне въ всички посоки, въ каквато и форма да се проявява, а принципътъ на съдийската несмѣняемостъ да разшири и върху лицата отъ прокурорския надзоръ, защото свободитѣ и правата на гражданитѣ не могатъ да бъдатъ защитени отъ смѣняеми отъ централната властъ прокурори.

При вземане на това решение организираното съдилиство се ръководѣше единствено отъ постановленията на чл. 13 отъ Конституцията, които гласятъ: Съдебната властъ и въ всичката нейна ширина принадлежи на съдебнитѣ мѣста и лица, които действуватъ отъ името на Царя“, и отъ добре разбранитѣ интереси на правосъдието, които налагаха съобединени сили отблъсването на попълзновенията за разстройството му, защото целѣха нахвърнение съдийската независимостъ и опетняване нейния престижъ, и дветѣ необходимо нуждни при раздаване правосъдието, което трѣбва безупречно да гарантира правата, свободитѣ, имота, честта и живота на граждани-на, следователно, необходимо нуждни за установяване правния редъ и сигурността въ страната и за укрепване гражданското съзнание, морала и правното чувство на гражданина. Но понеже не така се схващаше ролята и назначението на съдията отъ болшинството на тогава управляющитѣ, нѣкои отъ които на всеуслишание заявяваха, че трѣбвало да се поведе „борба“ за разрушаване „китайската стена“—несмѣняемостта на съдията, — която пречела за „доброто управление“ въ страната, по поводъ на горното решение последва остъръ конфликтъ. Атмосферата се нажежаваше. Искри проблѣсваха на хоризонта. Безпокойствия предстояха. Последваха указания за принудително разтуряне на съюза, на когото устава не бѣ утвърденъ отъ Министерството на правосъдието съгласно наредбитѣ на закона за сдружаванията на чиновницитѣ и служащитѣ отъ 1907 г., защото съдържаше постановление, че сдружението ще се грижи и за материалнитѣ интереси на членоветѣ си, а този законъ забраняваше образуването на такива сдружа-

вания. Общото събрание съобрази устава съ закона. Въ новия уставъ останаха старитѣ цели безъ току-що указаната. Но за никого не бѣ тайна, че, въпрѣки нефигурирането ѝ въ наредбитѣ на устава, Съюзътъ ще полага грижи за моралното издигане и материалното обезпечение на членоветѣ си, защото това се налагаше отъ условията на живота. На 29. IV. 1921 г. устава на сдружението се утвърди. Министерътъ на правосъдието, за когото справедливостта налага да се каже, че бѣ коректенъ къмъ Съюза и съдилиството, заяви, че при дейността си като такъвъ ще се вслушва въ гласа на организираното съдилиство. Настѣпи периодъ на затишие. При новото положение съдилиството стана понастойчиво и по-смѣло въ своитѣ искания. Последва смѣна на министра на правосъдието. На негово мѣсто дойде другъ, който, по схващането на всички, идѣше съ инструкции да действа не така, както действуваше смѣнения министъръ, който, явно бѣ, се указалъ неудобенъ за мѣстото си, а може би и „мекушавъ“ въ „борбата“. Като се схванаха похватитѣ и се разбра целта на новия министъръ, съдилиството заговори, че за постигане целитѣ на Съюза при нужда, ще прибѣгне и къмъ по-енергични сръдства отъ тия, съ които до тогава си служеше. Обстоятелствата наложиха свикването на извънредно общо събрание, въ заседанията на което се чуваше доста често и думата „стачка“, а въ решението му се каза, че счита за дългъ да предупреди отговорнитѣ фактори да се вслушатъ въ гласа на съдилиството, защото въ противенъ случай то нѣма да се спре предъ изключителни, но достойни за неговото положение сръдства, съ които ще брани съдийската независимостъ, а заедно съ това и истинското правосъдие и че осжда водената правосъдна политика, засегаща гаранцитѣ за независимостта на съдебната властъ. На това решение се отговори съ отмѣняване несмѣняемостта на съдиитѣ. На сцената се яви изпитаното оржие въ миналото при подобни борби—„интереса на службата“—което трѣбваше да се прилага съ „мотивиранъ докладъ“. По новия законъ голѣма частъ отъ съдиитѣ и прокуроритѣ се назначаваха, мѣ-